

Svētījošais labklājības darbs

Bīskaps H. Deivids Bērtons

Prezidējošais bīskaps

Labrīt, brāļi un māsas. 1897. gadā jaunais Deivids O. Makeijs stāvēja kādu durvju priekšā ar pamfletu rokās. Kā misionārs Sterlingā, Skotijā, viņš to jau bija darījis neskaitāmas reizes. Taču tajā dienā durvis atvēra kāda ļoti nogurusi sieviete un nostājās viņa priekšā. Viņa bija nabadzīgi ģērbta un viņas vaigi bija iekrituši, un mati nekopti.

Viņa paņēma pamfletu, ko piedāvāja elders Makeijs, un izteica tikai sešus vārdus, ko viņš nekad neaizmirs: „Vai šis palīdzēs man nopirkt maizi?”

Šī tikšanās atstāja paliekošu iespaidu uz jauno misionāru. Vēlāk viņš rakstīja: „Kopš tā brīža man bija dziļāka izpratne par to, ka Kristus baznīcai ir jābūt un tā ir atbildīga par cilvēka laicīgo glābšanu. Es gāju prom no tām durvīm, saprotot, ka tā sieviete ar ... rūgtumu savā sirdī pret cilvēku un Dievu, nekādā gadījumā nebija gatava saņemt evaņģēlija vēstījumu. Viņai bija nepieciešama laicīga palīdzība, un, cik man bija zināms, Sterlingā nebija tādas organizācijas, kas varētu viņai to sniegt.”¹

Pāris dekādes vēlāk pasaule vaidēja zem Lielās depresijas sloga. Tieši tad, 1936. gada 6. aprīlī, prezidents Hībers Dž. Grants un viņa padomnieki Dž. Rūbens Klarks un Deivids O. Makeijs paziņoja to, kas vēlāk kļuva zināma kā Baznīcas Labklājības programma. Divas nedēļas vēlāk elders Melvins Dž. Balards tika nozīmēts par tās pirmo priekšsēdētāju un Harolds B. Lī par tās pirmo izpilddirektoru.

Tas nebija nekāds vienkāršais uzdevums. Kaut arī Tas Kungs bija sagatavojis izcilus cilvēkus, lai pārvaldītu šo programmu, prezidents Dž. Rūbens Klarks izskaidroja, ka „labklājības programmas izstrādāšana ir prezidentam Grantam dotās Svētā Gara atklāsmes rezultāts un ka kopš tā brīža līdzīgas atklāsmes ir saņēmuši brāļi, kuri ir bijuši atbildīgi par šo programmu”.²

Baznīcas vadītāju apņēmība atvieglināt cilvēku ciešanas bija noturīga un nemainīga. Prezidents Grants gribēja radīt „sistēmu, kas rūpētos par cilvēkiem, neskatoties ne uz kādiem izdevumiem”. Viņš teica, ka viņš pat ietu tik tālu, ka „pārtrauktu seminārus, uz laiku pārtrauktu misionāru darbu vai pat slēgtu tempļus, bet nepieļautu cilvēkiem ciest badu”.³

Es biju blakus prezidentam Gordonam B. Hinklijam Managvā, Nikaragvā, kad viņš uzrunāja 1300 Baznīcas locekļus, kuri bija pārdzīvojuši postošu viesuļvētru, kas bija paņēmusi vairāk nekā 11 000 dzīvību. „Kamēr vien Baznīcai būs līdzekļi,” viņš tiem teica, „mēs neļausim jums ciest badu vai būt bez apģērba, vai pajumtes. Mēs darīsim visu, lai palīdzētu veidā, kādā Tas Kungs mums ir norādījis to darīt.”⁴

Viens no šīs iedvesmotās, evaņģēlijā balstītās programmas unikālajiem aspektiem ir personīgā atbildība un pašpaļāvība. Prezidents Marions G. Romnijs paskaidroja: „Labu vēlēdami, cilvēki ir radījuši daudz programmu, lai sniegtu palīdzību tiem, kam tā ir nepieciešama. Tomēr daudz no šīm programmām ir izstrādātas tikai ar īslaicīgu mērķi „palīdzēt cilvēkiem”, nevis lai „palīdzētu cilvēkiem iemācīties palīdzēt pašiem sev.”⁵

Pašpaļāvība ir gudras dzīvošanas un ekonomiskas pašdisciplīnas rezultāts. Jau no pirmsākumiem Baznīca ir mācījusi, ka ģimenēm — tik, cik daudz tās var — ir jāuzņemas atbildība par savu laicīgo labklājību. Katrai paaudzei no jauna ir jāapgūst pašpaļāvības principi: izvairīties no parādiem, rūpīgi apieties ar naudu, būt gataviem grūtiem laikiem, klausīties un rīkoties atbilstoši dzīvo praviešu vārdiem, attīstīt pašdisciplīnu, lai saredzētu atšķirību starp vajadzībām un vēlmēm, un tad dzīvot atbilstoši šiem principiem.

Mērķis, apsolījumi un principi, kas ir mūsu darba pamatā, rūpējoties par trūcīgajiem un nabadzīgajiem, plešas tālu pāri mirstīgās dzīves robežām. Šis svētais darbs nav tikai ieguvums un svētība tiem, kuri cieš vai ir trūcumā. Mēs kā Dieva dēli un meitas nevaram iemantot mūžīgās dzīves pilnību, neesot pilnībā iesaistīti rūpēs citam par citu, kamēr esam šeit uz Zemes. Jo mēs mācāmies celestiālos upurēšanās un ziedošanās principus tikai tad, ja izturamies augstsirdīgi un upurējamies, un ziedojamies citu labā.⁶

Dižais ķēniņš Benjamīns mācīja, ka viens no iemesliem, kāpēc mēs sniedzam sevi nabagiem un palīdzam viņiem grūtībās ir, lai mēs varētu no dienas uz dienu saņemt savu grēku piedošanu un staigāt nevainīgi Dieva priekšā.⁷

Kopš pasaules radīšanas taisnīgas sabiedrības vienmēr ir bijušas žēlsirdības zelta pavedienu cauraustas. Mēs ilgojamies pēc mierīgas pasaules un plaukstošām kopienām. Mēs lūdzam par labsirdīgām un tikumīgām sabiedrībām, kur ļaunums ir aizmirsts un valda labestība un taisnība. Nav svarīgi, cik tempļus mēs uzcelsim, nav svarīgi, cik liels izaugs mūsu Baznīcas locekļu pulks, nav svarīgi, kā mēs tiksim uztverti pasaules acīs — ja mēs nespēsim izpildīt šo pamata bausli „[palīdzēt] vājajiem, [pacelt] gurdienās rokas un [stiprināt] nespēcīgos ceļus,”⁸ un novērsīsimies no tiem, kuri cieš un sēro, mēs būsim zem nosodījuma un nevarēsim iepriecināt To Kungu,⁹ un mūsu sirds priecīgās cerības nekad nepiepildīsies.

Visā pasaulē gandrīz 28 000 bīskapu meklē nabadzīgos, lai palīdzētu atbilstoši viņu vajadzībām. Katru bīskapu atbalsta viņa draudzes padome, kas sastāv no priesterības un palīgorganizāciju vadītājiem, ieskaitot uzticīgo Palīdzības biedrības prezidenti. Viņi var „steigties palīgā svešiniekam; ... liet eļļu un vīnu uz nelaimīgo ievainotajām sirdīm; ... un noslaucīt bāreņu asaras un likt gavilēt atraitnes sirdij”¹⁰

Baznīcas locekļu un vadītāju sirdis visā pasaulē pozitīvi ietekmē un vada evaņģēlija mācība un dievišķais gars, kas māca mīlēt un rūpēties par kaimiņiem.

Kādu priesterības vadītāju Dienvidamerikā nomāca viņa staba locekļu bads un trūkums. Nevēlēdamies ļaut bērniem ciest badu, viņš atrada neapstrādātu zemes gabalu un noorganizēja,

lai priesterības nesēji to apstrādātu un apsētu. Viņi atrada vecu zirgu un sameistaroja primitīvu arklu, un sāka apstrādāt zemi. Taču, pirms viņi bija pabeiguši savu darbu, notika nelaime, un vecais zirgs nomira.

Lai neļautu saviem brāļiem un māsām ciest badu, priesterības brāļi veco arklu piesēja pie savām mugurām un vilka to pa grūti apstrādājamo zemi. Viņi burtiski uzņēmās uz sevis savu brāļu un māsu ciešanu un nastu jūgu.¹¹

Kāds gadījums no manas ģimenes vēstures ir piemērs tam, kā rūpēties par tiem, kuri ir trūķumā. Daudzi ir dzirdējuši par Vilija un Martina rokas ratiņu grupām un to, kā šie uzticīgie pionieri cieta un mira savā ceļā uz rietumiem aukstās ziemas un postošo apstākļu dēļ. Roberts Teilors Bērtons, mans vec-vec-vec-tēvs bija viens no tiem, kuram Brigams Jangs lūdza doties un glābt tos dārgos, izmisušos svētos.

Par šo laiku vectēvs ierakstīja savā dienasgrāmatā: „Dziļš sniegs un ļoti auksts ... tik auksts, ka mēs nevaram pakustēties. Termometrs rāda mīnus 11 grādus [-24 grādus °C] ...; tik auksts, ka cilvēki nevarēja turpināt ceļojumu.”¹²

Dzīvībai nepieciešamais tika izdalīts grūtā stāvoklī nonākušajiem svētajiem, bet, „neskatoties uz to, ko viņi [glābēji] darīja, daudzi tika apglabāti ceļmalā”.¹³

Kad izglābtie svētie turpināja savu ceļu cauri Ekou kanjonam, daži rati apstājās, lai palīdzētu jaunas meitenītes piedzimšanai. Roberts ievēroja, ka jaunajai mātei nav pietiekami daudz drēbju, lai uzturētu atbilstošā siltumā savu jaundzimušo. Neskatoties uz stindzinošo aukstumu, viņš „novilka savu mājās darināto kreklu un atdeva mātei, lai tā ietītu bērniņu”.¹⁴ Bērnam tika dots vārds Ekou — Ekou Skvaira — lai atcerētos viņas dzimšanas vietu un apstākļus.

Pēc vairākiem gadiem Roberts tika aicināts Baznīcas prezidējošajā bīskapībā, kur viņš kalpoja vairāk kā trīsdesmit gadu. 86 gadu vecumā Roberts Teilors Bērtons saslima. Viņš sasauca savu ģimeni pie savas gultas, lai dotu tiem pēdējo svētību. Starp viņa pēdējiem vārdiem bija šis vienkāršais, taču pamatīgais padoms: „Esiet labi pret nabadzīgajiem.”¹⁵

Brāļi un māsas, mēs godinām tos radošos personas, kurus Tas Kungs ir izaudzinājis, lai organizētu un vadītu šo programmu, kas sniedz palīdzību Viņa Baznīcas trūcīgajiem locekļiem. Mēs godinām tos, kuri mūsdienās neskaitāmos un bieži vien klusos veidos ir „labi pret nabagiem”, pabaro izsalkušos, apģērbj kailos, kalpo slimajiem un apmeklē gūstekņus.

Šis ir tas svētais darbs, ko Glābējs sagaida no Saviem mācekļiem. Tas bija darbs, ko Viņš mīlēja, kad dzīvoja uz Zemes. Tas ir darbs, es zinu, ko mēs atkal redzētu Viņu darām, ja Viņš dzīvotu šodien starp mums.¹⁶

Pirms septiņdesmit pieciem gadiem sistēma, kas veltīta garīgai un laicīgai cilvēces glābšanai, radās no pazemīgiem iesākumiem. Kopš tā laika tā ir uzlabojusi un svētījusi miljoniem ļaužu dzīvi visā pasaulē. Praviētiskais labklājības plāns nav tikai maznozīmīgs pasākums Baznīcas

vēsturē. Principi, uz kuriem tas balstās, nosaka, kas mēs esam cilvēki. Tā ir pati būtība tam, kas mēs esam mūsu Glābēja un parauga, Jēzus Kristus, mācekļi.

Rūpes citam par citu un būt „labam pret nabadzīgajiem” ir svētījošs darbs, kuru ir devis Tēvs, un tas ir dievišķi radīts, lai svētītu, attīrītu un paaugstinātu Viņa bērnus. Kaut mēs sekotu Glābēja padomam, ko Viņš deva kādam rakstu mācītājam līdzībā par Labo samarieti: „Nu tad ej un dari tu arī tāpat.”¹⁷ Par šo es liecinu Jēzus Kristus Vārdā, āmen.

Atsauces

1. *Cherished Experiences from the Writings of President David O. McKay*, apkop. Clare Middlemiss (1955), 189. lpp.
2. J. Reuben Clark, „Testimony of Divine Origin of Welfare Plan,” *Church News*, 1951. g. 8. aug., 15; skat. arī Glen L. Rudd, *Pure Religion* (1995), 47. lpp.
3. Glen L. Rudd, *Pure Religion*, 34. lpp.
4. „President Hinckley Visits Hurricane Mitch Victims and Mid-Atlantic United States,” *Ensign*, 1999. g. febr., 74. lpp.
5. Marion G. Romney, „The Celestial Nature of Self-Reliance,” *Liahona*, 2009. g. marts, 15. lpp.
6. Skat. Mācība un Derības 104:15–18; skat. arī Mācība un Derības 105:2–3.
7. Skat. Mosijas 4:26, 27.
8. Mācība un Derības 81:5; skat. arī Mateja 22:36–40.
9. Skat. Mācība un Derības 104:18.
10. Joseph Smith, *History of the Church*, 4:567–68.
11. Intervija ar Haroldu C. Braunu, bijušo Labklājības programmas departamenta izpilddirektoru.
12. Journal of Robert T. Burton, Church History Library, Salt Lake City, 1856. g. 2.–6. nov.
13. Robert Taylor Burton, in Janet Burton Seegmiller, „Be Kind to the Poor”: *The Life Story of Robert Taylor Burton* (1988), 164. lpp.
14. Lenore Gunderson, in Jolene S. Allphin, *Tell My Story, Too*, tellmystorytoo.com/art_imagepages/image43.html.
15. Robert Taylor Burton, in Seegmiller, „Be Kind to the Poor,” 416. lpp.
16. Skat. Dieter F. Uchtdorf, „You Are My Hands,” *Liahona*, 2010. g. maijs.
17. Lūkas 10:37.